

3. Buyske J. The role of simulation in certification. -Surg. Clin. NorthAm. — 2010. — Vol. 90. —P. 619–621.

4. Frank J.R., Snell L.S., Cate O.T. etal. Competency-based medical education: Theory to practice. Med. Teach. — 2010. — Vol. 32. — P. 638–645.

ВИКОРИСТАННЯ «ВІДДІЛЕННЯ СТАНДАРТИЗОВАНОГО ПАЦІЄНТА» В ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «СІМЕЙНА МЕДИЦИНА»

Дучак Д.М., Смандич В.С., Буряк О.Г., Сокорська В.О., Райда В.В.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Сімейна медицина — це пріоритетний напрям та основа для формування національної системи охорони здоров'я в Україні. Саме тому використання симуляційного навчання є найбільш доцільним у цій сфері.

Використання стандартизованого пацієнта в навчанні та для підвищення кваліфікації лікарів і медичних сестер розпочалося ще в 1963 році в Університеті Південної Кароліни, США. Так, уперше, для опанування навичок збору анамнезу та попередньої діагностики захворювань використали акторів, а не справжніх хворих. Акторами були люди, попередньо ознайомлені зі сценарієм, де був описаний стан їхнього здоров'я, скарги та дані анамнезу життя. Використовуючи ці дані, актори симулювали симптоматику того чи іншого захворювання, а студент мав розпізнати хворобу та визначитись із попереднім діагнозом.

Використання стандартизованого пацієнта має низку переваг, а саме:

- вміння правильного збору анамнезу та комунікації із пацієнтом;
- за наявності сценарію, стандартизований пацієнт може обіграти будь-яку нозологію;
- можливе залучення до сценаріїв студентів-медиків;
- відпрацювання практичних навичок та їхнього вдосконалення ;
- опанування.

Висновок. Симуляційне навчання з використанням стандартизованих пацієнтів спрямоване на опанування студентом навичок спілкування із пацієнтом, фізикального та інструментального огляду, інтерпретації даних аналізів для встановлення правильного діагнозу. Крім того, під час занять зі стандартизованим пацієнтом відпрацьовуються також комунікативні навички. Адже фахова діяльність лікаря включає, вміння збирати дані щодо чинників ризику, які призводять до окремих захворювань або обтяжують їхній перебіг. Також студенти мають змогу відпрацьовувати навички

проведення консультацій пацієнтів щодо шкідливості паління, небезпечності надлишкової маси тіла, ожиріння тощо.

Список використаних джерел

1. Специалист медицинского симуляционного обучения. За ред. акад. Кубышкина В.А., проф. Свистунова А.А., Горшкова М.Д., Балкизова З.З., РОСОМЕД, Москва, 2016
2. Булатов, С.А. Стандартизований пацієнт. Симуляційні навчання в медицині. Під редакцією Свистунова А.А. Укладач Горшков М.Д.- Москва: Видавництво Першого МГМУ ім. І.М. Сеченова, 2013. — С. 126–143.
3. Перспективы применения информационных технологий у симуляционном обучении студентов/К.П.Омарова/«Вестник КазНМУ». — 2010.

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИМУЛЯЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Дяк К.В.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Під час реформування освіти у вищих навчальних закладах в умовах Covid 19 прогресивно розробляється концепція дистанційної освіти, що передбачає розроблення різноманітних технологій, у тому числі технології змішаного навчання. За концепцією розвитку сучасної освіти в Україні дистанційна освіта – це форма навчання, рівноцінна з очною, вечірнього, заочною та екстернатом, що реалізується, в основному, за технологіями дистанційного навчання [1]. Зокрема закордоном відводять особливу роль телекомунікаціям в організації дистанційного навчання і визначають його як «теленавчання». [1] Ці сучасні інформаційні технології дають змогу підвищити та вдосконалити ефективність освітнього процесу.

Нові технології відкривають шлях до нового способу освіти, оснований на розвитку системи викладання з використанням електронних засобів навчання (e-learning). Цей термін охоплює широкий спектр форм застосування таких технологій, починаючи з роботи на комп'ютерах у аудиторіях і закінчуючи розвиненою системою дистанційного навчання. Віртуальна освіта припускає індивідуальну роботу в поєднанні з гнучким управлінням процесами навчання і з більшою самостійністю в процесі отримання знань [1]. При цьому докорінно змінюється роль викладача. Дистанційна освіта розширює й оновлює роль викладача, робить його наставником-консультантом, який має координувати пізнавальний процес,